

Rozjímanie na stredu 24. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 24. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: božská
hra; objavenie Božieho obrazu;
pretekajúca radosť.

PO TOM, čo Ján Krstiteľ svojimi
skutkami a slovami ukázal, že je
Mesiáš, Pán ho chváli pred zástupom,
ktorý sa okolo neho zhromaždil.

Potom adresuje farizejom a učiteľom
Zákona ostré pokarhanie a varovanie
v podobe prirovnania všetkým, ktorí
ho počúvajú: „Komuže prirovnám
ľudí tohto pokolenia? Komu sú

podobní? Podobajú sa deťom, čo vysedávajú na námestí a pokrikujú jedno na druhé: *Pískali sme vám, a netancovali ste; nariekali sme, a neplakali ste*“ (Lk 7, 31-32).

Detské hry sa zvyčajne riadia pravidlami, ktoré sú prijateľné pre všetkých a ktoré umožňujú radosť z činnosti. Ak ich niekto nedodržiava a radšej sa hrá iným spôsobom, je logické, že sa jeho spoločníci budú sťažovať, pretože sa mení zmysel hry. Týmto obrazom Ježiš učí, že Boh má spôsob, ako nás zachrániť a urobiť šťastnými. Na druhej strane niektorí farizeji a učitelia uprednostňovali alternatívu založenú na svojich schémach a istotách, pričom spásu zakladali na plnení pravidiel, ktoré v skutočnosti sami stanovili a ktoré boli vzdialené od pôvodnej Božej vôle. Týmto spôsobom nielenže odmietali prijať spásu, ktorú im ponúkol Kristus, ale bránili aj ostatným, aby sa tešili z *hry*, ktorú

pre nich pripravil Pán, pretože učili ľudí svojim vlastným pravidlám, a nie božským.

„Ako chcem byť spasený, svojim vlastným spôsobom, spôsobom spirituality, ktorá je dobrá, ktorá mi robí dobre, ale ktorá je pevná, má všetko jasné a neexistuje v nej žiadne riziko, alebo božským spôsobom, teda nasledovaním Ježišovej cesty, ktorá nás vždy prekvapuje, ktorá vždy otvára dvere k tajomstvu Božej všemohúcnosti, ktorým je milosrdenstvo a odpustenie?“[1]. Pravidlá božskej hry sú súčasťou múdrosti, ktorá sa snaží uspokojiť naše najhlbšie túžby: nikto nemá väčší záujem o naše šťastie ako sám Boh. On nám takpovediac ponúka tanec v rytme melódie, ktorá nás privedie k šťastiu na zemi i v nebi.

JEŽIŠ sám jasne vyjadruje zmysel svojho prirovnania: „Prišiel Ján Krstiteľ, nejedol chlieb a nepil víno, a hovoríte: *Je posadnutý zlým duchom*. Prišiel Syn človeka, je a pije, a hovoríte: *Hľa, pažravec a pijan, priateľ mýtnikov a hriešnikov!*“ (Lk 7, 33-34). Akékoľvek Pánovo gesto bolo pre niektoré židovské authority ľahko nepochopiteľné. Namiesto toho, aby sa snažili pochopiť zmysel Pánovho podnetu, ktorý bol Mesiášom, na ktorého čakali, radšej sa pridržali obrazu Boha, ktorý si utvorili podľa vlastných noriem.

Pri čítaní evanjelia vidíme, že Ježiš nekonal podľa spoločenských noriem, ani sa nenechal ovplyvniť tým, čo si o ňom mohli myslieť alebo očakávať iní. Kristus sa pohyboval v skutočnej slobode: všetky jeho skutky boli ovocím lásky k Otcovi a k ľuďom. Ak jedol s mýtnikmi a hriešnikmi, bolo to preto, lebo sa domnieval, že práve títo ľudia najviac potrebujú

jeho priateľstvo, aby prijali spásu, ktorú prišiel ponúknuť.

Ježiš odmieta hriech, ale nezatvára dvere pred dušami, ktoré potrebujú odpustenie. Milosrdenstvo je jednou z vlastností, ktoré tvoria autentický Boží obraz, aj keď nie všetci farizeji ho boli schopní vnímať. Preto nás Pán vyzýva, aby sme druhých nesúdili podľa svojich vlastných kritérií, ale aby sme im ponúkli radosť a spásu, ktorá pramení z toho, že človek vpustí Krista do vlastného domu. „Vedomie, že Boh na nás čaká v každom človeku (porov. Mt 25, 40) a že chce byť prítomný v ich živote aj prostredníctvom nás, nás vedie k tomu, aby sme sa usilovali zadarmo dávať to, čo sme dostali“[2].

PÁN končí svoju reč kľúčom k pochopeniu pravidiel božskej hry a

svojho spôsobu konania: „Múdrost' ospravedlňujú všetky jej deti“ (Lk 7, 35). Inými slovami, všetci, ktorí prijali nový život, ktorý im ponúkol Kristus, potvrdzujú, že je to cesta radosti, ktorá naplňa túžby ľudského srdca. Uznanie našej synovskej závislosti od Boha je „zdrojom múdrosti a slobody, radosti a dôvery“[3].

Svätý Josemaría poznamenal, že keď sa človek úprimne usiluje o svätosť, dosahuje pokoj a radosť, ktoré sa napokon šíria na ľudí okolo neho. „Kresťan žije v spoločnosti ako každý iný človek, no z jeho srdca tryská radosť bytosti, ktorá chce s neustálou pomocou milosti plniť vôľu Otca“[4]. Táto radosť je tým najautentickejším svedectvom, ktoré *potvrdzuje* múdrost' Pánových slov a spôsobuje, že jeho posolstvo sa dostáva ku každému láskavým a príťažlivým spôsobom, podľa rady svätého Pavla: „Vaša reč nech je vždy milá, soľou

korenená, aby ste vedeli, ako máte každému odpovedať“ (Kol 4, 6).

Panna Mária dôverovala Božím plánom a našla šťastie, ktoré inšpiruje kresťanov po celé stáročia. „Od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia“ (Lk 1, 48), zvolala v *Magnifikáte*. Nie je to teda svedectvo, ktoré osvietilo len ľudí jej doby, ale rozširuje sa aj na mužov a ženy všetkých čias. Môžeme sa na ňu obrátiť, aby sme vo svojom živote odrážali radosť z toho, že hovoríme *áno* Božej vôli.

.....

[1] František, *Homília*, 3-X-2014.

[2] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 9-I-2018, bod 4.

[3] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 301.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*,
bod 93.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/streda-24-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-24-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (06.04.2026)